

МРІЯВ СТАТИ ВІЙСЬКОВИМ

СМІРНОВ МИХАЙЛО ЮРІЙОВИЧ (11.10.1971- 15.02.2024)

Солдат ЗСУ, електрик-моторист відділення дорожньої техніки

СМІРНОВ Михайло Юрійович народився 11 жовтня 1971 року в селі Красні Баки (рф). У 7 років з родиною переїхав до міста Ніжина, що на Чернігівщині. Навчався в Ніжинській школі-гімназії №3. Клас був активний, невгамовний, проте їхня класна мама ГЛЄБОВА Наталія Анварівна, завжди спокійна та врівноважена, знайшла до них підхід. Завдяки педагогічному таланту та неймовірним зусиллям її хлопчачи

перетворилися на справжніх чоловіків. Вони займалися туризмом, футболом, боксом, цікавилися історією. А згодом стали випускниками та вступили до вишів. Серед них і СМІРНОВ Михайло. Спочатку юнак планував вступити до Харківського військового училища, готував математику, тренувався, але не склалося. Загартувала Михайла військова служба та студентські роки в Університеті водного транспорту. У свідомому дорослому житті Михайло Юрійович працював будівельником.

Повномасштабне вторгнення Російської Федерації в Україну 24 лютого 2022 змінило життя кожного українця. Із 23 лютого Михайло Юрійович вистоював у черзі до військкомату, приходив додому знервований, жалівся матері, що беруть у ТРО, а він хоче в ЗСУ. І ось на початку березня 2022 року СМІРНОВ Михайло Юрійович долучився до ЗСУ. Його мати, Галина Василівна, росіянка, вийшла заміж, переїхала в Україну й уже 52 роки проживає в Ніжині. Згадує, як її син цінував людей, допомагав друзям,

Михайло СМІРНОВ після присяги

ділився з тими, хто потребував допомоги. Страшенно не любив, якщо ображали слабших. Друзі називали Михайла «добряком». Вступивши до ЗСУ, сказав матері: «Я хочу показати русні, що таке Україна!». Він став електриком-мотористом відділення дорожньої техніки взводу забезпечення руху роти інженерного батальйону. Перший рік війни Михайло з побратимами перевозив техніку на передову. Потім вони маскували її, іноді ремонтували. «За сумлінність та старанність, виявлені під час виконання військового обов'язку, військову дисципліну, чітке й професійне виконання службових обов'язків» СМІРНОВ М. Ю.

12.12.2022 року був нагороджений грамотою командира військової частини А2558 полковника Олександра КУПЧУКА.

Юнацька мрія Михайла здійснилася: він став військовим, захисником України, її населення, територіальної цілісності й суверенітету. У грудні 2022 року Михайло Юрійович був направлений на навчання до Франції, де, крім військового вишколу, пройшов курси з розмінування територій. Повернувся повний сил, надій -і знову на Схід. На донецькому напрямку ворог був особливо зухвалим, бо не міг вийти на кордони області вже третій рік.

Військова служба тяжка, короткі розмови з мамою: «Усе гаразд, я на варті, на нулі. Ось хлопців відпустив у баню. Я справлюся, вони молоденькі, хай відпочинуть», – такі короткі розмови залишилися в пам'яті мами назавжди.

Михайло СМІРНОВ – тяжкі воєнні будні (фото надала мати Галина ЛЕРНЕР).

Тяжка окопна зима 2024 року: сніги, морози, відлига й сльота. Ноги в багнюці або в снігу, доріг не видно, до окопу важко йти, постійні обстріли. Остання розмова матері із сином відбулася в день його загибелі о 15 годині 15 хвилин: «Усе гаразд, я живий, воюю...» [1]. А наступного ранку – дзвінок у квартиру, працівник військкомату вручає повістку зі словами: «Ваш син загинув учора за Україну!» Солдат СМІРНОВ Михайло Юрійович загинув 15 лютого 2024 року в бою під час виконання бойового завдання, захищаючи незалежність України [2].

Як тяжко, як боляче втрачати наших захисників. Ніжин зустрів свого Героя «НА ЩИТІ» 21 лютого 2024 року, прощання відбулося 22 лютого в соборі Всіх Святих. Михайло назавжди залишився в наших серцях. Вічна Слава Героям!

1. Спогади матері Галини Василівни ЛЕРНЕР (від 27.03.2025).
2. На Чернігівщині прощались із двома бійцями: захисників поховали у Ніжині [Електронний ресурс]. Режим доступу: <https://cntime.cn.ua/na-chernigivshini-proshalis-iz-dvoma-bijcyami-zahi-article/> (дата звернення: 28.03.2025).